

ΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

— Κύριε, κύριε... παρακαλῶ, τί ὥρα εἶνε ;

Εἶνε ἐρώτησις συνηθεστάτη, τὴν ὁποίαν ἀκούετε κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἐνῶ βραδίζετε καθ' ὁδόν. Ἐνίοτε τὴν ἀκούετε καὶ τὴν νύκτα, ἀλλὰ τότε δὲν ὑποχρεοῦσθε ν'

ἀπαντήσητε, τότε τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ ἐπισπεύσητε τὸ βῆμα καὶ νὰ παρέλθητε ἢ νὰ προτείνητε τὸ ὄπλον σας, ἂν φέρητε τοιοῦτο, διότι ἐν ὥρᾳ νυκτερινῇ καὶ εἰς ἀπόκεντρον μάλιστα μέρος ἢ τοιαύτη ἐρώτησις εἶνε συνηθέστατα τὸ προοίμιον αὐθιχῶν λωποδυτικῆς ἐπιθέσεως. Ἐνῶ εἰς τὴν ἀθώαν τῆς ἡμέρας ἐρώτησιν, ἣν σὰς ἀπευθύνει μικρὸς τις μαθητὴς φέρων ὑπὸ μάλῃς τὰ βιβλία του, φιλόπονός τις χειρῶναξ μεταβαίνων εἰς τὴν ἐργασίαν του ἢ ἄλλος τις οἰοσδήποτε διαβάτης, ἔχετε καθήκον ν' ἀπαντήσητε ἂν φέρητε ὠρολόγιον καὶ ἂν δὲν θελήτε νὰ φανῇτε ἀγροῦκος.

Διηγοῦνται ὅτι ναυαγοὶ τινες ἀποθάντες μετὰ πολλὰς κκκουχίας εἰς ξένην χώραν καὶ ἰδόντες ὡς πρῶτον ἀντικείμενον αὐτόθι ἀγγλὸν ἐστημένον, ἐδόξασαν μετὰ χαρᾶς τὸν οὐρανὸν εἰκάσαντες ἐκ τοῦ σημείου τούτου ὅτι εἶχον φθάσει εἰς τόπον πεπολιτισμένον. Ὡστε ἂν ἡ ἀγγλὸν δύναται εἰς τινὰς περιστάσεις νὰ χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὴ ὡς γνώρισμα τοῦ πολιτισμοῦ, πολὺ περισσότερον, πιστεύομεν, δύναται νὰ ληρῇ ὡς μέτρον τὸ ὠρολόγιον. Ἀλλ' ἂν ὁ πολιτισμὸς τῆς χώρας μας ἐπέπρωτό ποτε νὰ μετρηθῇ διὰ τῶν ὠρολογίων, ὁ ξένος ἤθελε συναγάγει θλιβερώτατα συμπεράσματα· διότι καθ' ὅ-

λην τὴν ἔκτασιν τὴν οὐ σμικρὰν τοῦ κλεινοῦ ἡμῶν καὶ ἰσπερᾶνου ἄστεως ὑπάρχει ἐν καὶ μόνον δημόσιον ὠρολόγιον, τὸ τῆς Μητροπόλεως, τὸ ὁποῖον.. δὲν λειτουργεῖ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καθ' ἑκάστην

ἀκριβῶς καὶ μαθηματικῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς μεσημβρίας ὁ ἀπόμαχος τοῦ Ἀστεροσκοπείου δεικνύει ἐκεῖθεν τὴν σημαίαν καὶ κρούονται πᾶραυτα οἱ κώδωνες τῶν ναῶν· ἀλλ' οὔτε τις εὐρίσκεται πάντοτε ἔξω κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεσημβρίας, οὔτε οἱ ναοὶ εἶνε τόσον πολυάριθμοι ἐν τῇ πόλει μας καὶ τόσον πυκνοὶ ὥστε ν' ἀκούηται πανταχοῦ ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων τῶν, ὃν καλύπτει συχνότατα ὁ μυκηθμὸς τοῦ ἀνέμου ἢ ἐξουδετεροῖ ἢ βαρύνῃς συν-αυλία τῶν ἄλλων ποικίλων τῆς πόλεως κρότων· ἄλλως τε ἡ μεσημβρία εἶνε εἰς τῶν σπουδαιοτέρων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁ μόνος σταθμὸς τοῦ ἡμερησίου βίου, ὑπάρχουσι δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλαι ὥραι, πᾶσαι ἴσως τοῦ ἡμερονυκτίου, ὧν ἡ ἀκριβὴς γνώσις εἶνε ἀναγκαία πρὸς ρύθμισιν τῶν παντοίων ἀναγκῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς διαίτης καὶ ἐν γένει τοῦ συστήματος τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς.

Ἀλλοτε τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον τρία ὠρολόγια. Δὲν ἦσαν σύμφωνα ἀληθῶς πρὸς ἄλληλα· ἡ ἐλληνικὴ διχόνοια

ἡ ἐπάρατος εἶχεν εἰσχωρήσει καὶ μέχρι τῆς λειτουργίας αὐτῶν καὶ ὅτε τὸ ἐν ἐσήμαινε τέταρτον, ἐνῶ τὸ ἄλλο πρὸς ἀντίκρουσιν ἐσήμαινε τὴν ἡμίσειαν, μετ' ὀλίγον ἤκούετο τὸ τρίτον πεισματωδῶς κροῦον ὅλα τὰ κτυπήματα τῆς ἀρτίας ὥρας.

Η ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΠ

ὡς Ἰωάννα δ' Ἀρκ.

Ἄλλὰ τέλος πάντων, ὁσάκις ἐπῆρχετο συμβιβάσας μεταξύ των, οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον προχειρότερα τὰ γνωρίσματα τοῦ χρόνου τῆς ἡμέρας.

Τὰ ὥρολόγια ταῦτα ἦσαν, παρεκτός τοῦ σωζομένου εἰσέτι τῆς Μητροπόλεως, τὸ τοῦ Ἐλγίνου, ἐν τῷ πύργῳ τῆς Παλαιᾶς Ἀγορᾶς καὶ τὸ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὸ πρῶτον ἐκ τῶν δύο τελευταίων ἐκέκτητο καὶ ἱστορικὴν σημασίαν. Ὁ εὐγενὴς Σκῶτος, ὁ συλητὴς τοῦ Παρθενῶνος, ὁ πράξας *quod non fecerunt Gothi*, κατὰ τὴν καυστικὴν ῥῆσιν τοῦ Βύρωνος ἐδώρησεν εἰς τὴν κοινότητα τῶν Ἀθηνῶν τὸ ὥρολόγιον αὐτὸ ὡς πενιχρότατον ἀντάλλαγμα τῶν ἀνεκτιμῆτων κειμηλίων τῆς ἀρχαιότητος. Πλὴν ὅσον εὐτελὲς καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἦτο οὐχ ἡττον «ἐχθρῶν ἄδωρον δῶρον κοῦκ ὀνήσιμον». Μὲ τὴν χαλκίνην του λαλιὰν ἦτο προσωρισμένον νὰ ὑπομνήσκη πλειστάκις τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἱερᾶς πόλεως καὶ θεματοφύλακας τῶν σεπτῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας δόξης ὅτι ὁ καιρὸς παρέρχεται, ὅτι παρήλθον οἱ ἐλαεινοὶ χρόνοι καθ' οὓς ἐπετρέπετο εἰς τοὺς ξένους ἄρπαγας καὶ τοὺς ἐντοπίους καπήλους νὰ συλῶσιν ἀτιμωρητῇ τὰ κλεῖζοντα τὴν χώραν ἡμῶν κειμήλια, παραίνεις ἥτις δυστυχῶς, καθὰ ἀπέδειξαν τὰ τελευταῖα γεγονότα, δὲν εἰσηκούσθη.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Πύργου τοῦ Ὁρολογίου τοῦ Ἐλγίνου ἤκμασαν καὶ προήχθησαν αἱ διάσχημοι *μάγκαι* ἢ *μοσχομάγκαι* τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἡ προσωμία ἦν ἐξ αὐτοῦ ἐλάμβανον ἐπέτεινε τὴν φήμην των. Ἡ *μάγκα* τοῦ *Ρολογιοῦ* ἦτο τίτλος ἐπιζήλος μεταξύ τῆς ἀλήτιδος πατριᾶς τῶν Ἀθηναίων ἀγιοσπαιδων, νομίζω δὲ ὅτι τοιοῦτον τίτλον φέρει καὶ παλαιόν τι πρωτότυπον μυθιστόρημα, ἀναφερόμενον εἰς τὰ ἦθη αὐτῶν.

Τὸ τελευταῖον ὥρολόγιον, τὸ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐλειτούργει μέχρι ἐσχάτων μετὰ πολλῶν διαλειμμάτων ἀργίας ἀληθῶς, ἀλλ' ὅπως δῆποτε παρέχον ὠφέλιμον ἐκδούλευσιν εἰς τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς πολίτας, τοὺς περιόικους καὶ τοὺς διαβάτας. Πλὴν ὅτε πρό τινος τῇ δαπάνῃ φιλοκάλου ὁμογενοῦς ἀπεφασίσθη νὰ ζωγραφηθῇ ἡ ὑπάρχουσα ζωοφόρος εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ ταλαίπωρον ὥρολόγιον ἀφῆρέθη ἐκείθεν καὶ κατεδικάσθη εἰς ἀχρησίαν. Δὲν εὐρέθη μία γωνία δι' αὐτὸ καθ' ἅπαν τὸ εὐρὸ ἄλλως κτίριον καὶ οἱ νεαροὶ θεράποντες τῆς ἐπιστήμης, οἵτινες ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὀφείλουσι νὰ γινώσκωσι καὶ νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι ὁ βίος βραχύς καὶ ἡ τέχνη μακρά, διέρχονται τὰς ἡμέρας των ἄνευ ὠφελίμου τινος ὑπομνήσεως περὶ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν δαπάνην τοῦ χρόνου.

Παραδόξως, ἐνῶ δὲν ἐλήφθη ἕκτοτε πρόνοια περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν καταργηθέντων ὥρολογίων, ἂν οὐχὶ περὶ προσθήκης νέων τοιούτων εἰς τὴν ὁλονὴν τεραστίως αὐξοῦσαν πόλιν, ἐξελίπον ἀπεναντίας καὶ τινα ἄλλα ἔθιμα χρησιμεύοντα ἐν τινὶ μέτρῳ ὡς ἀναπληρωτικὰ τοῦ ἐλλείπον-

τος διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς ὥρας γνῶμονος. Τοιοῦτο καθ' ἐξοχὴν ἦτο τὸ ἐσπερινὸν σάλπισμα τῆς στρατιωτικῆς ἀποχωρήσεως. Πρὸ ὀλίγου ἔτι χρόνου, ὡς ἐνθυμῆσθε, λόχος ὀλόκληρος σαλπικτῶν τῶν διαφόρων τοῦ στρατοῦ σωμάτων ἐστάθμευεν εἰς τὰ πρὸ τοῦ Φρουραρχείου πεζοδρομία τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀναμμένων τὴν τεταγμένην ὥραν, ἅμα δὲ ταύτης ἐπιστάσης διεσπείροντο κατὰ σμήνη εἰς τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως πληροῦντες αὐτὰ ἐκκωφαντικοῦ παρατεταμένου θορύβου. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ μανία τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ τῆς ἀπομιμήσεως εἶχεν εἰσχωρήσει καὶ μέχρι τοῦ σαλπίσματος τῆς ἀποχωρήσεως, ῥυθμὸς δὲ ἀήτης ξενόχρος ἀντικατέστησε τὴν δημωδεστάτην *Θοδώραν*. Διότι ὁ λαὸς εἶχε προσαρμώσει ἐπιτυχῶς ἰδίας λέξεις εἰς τὸν ἦχον τοῦ σαλπίσματος καὶ οἱ στίχοι

Θοδώρα, Θοδώρα,
Τὸ πάπλωμα διπλὸ

ἦσαν γνωστοὶ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Μία ὑπουργικὴ διαταγὴ κατήργησε τὸ ἐσπερινὸν σάλπισμα τῆς ἀποχωρήσεως καὶ ἂν τὸ μέτρον εἶνε, ὡς ὑποθέτω, γενικὴν, τὴν στέρησιν θὰ συνηθάνθησαν παρεκτός τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης καὶ οἱ κάτοικοι τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, ὅπου σταθμεύουσι στρατιωτικὰ σώματα, ἐνῷ ἡ ἔλλειψις δημοσίων ὥρολογίων εἶνε ὅπως δῆποτε μᾶλλον δεδικοιολογημένη. Παρ' αὐτοῖς ἡ φράσις «ἐσήμανεν ἡ Θοδώρα» ἐδήλου ὅτι ἐσήμανεν ἡ ἐβδόμη, ἡ ὀγδόη, ἡ ἐνάτη ὥρα τῆς ἐσπέρας, ἀναλόγως τῆς ὥρας τοῦ ἔτους. Ἄλλο σάλπισμα στρατιωτικὸν συντελοῦν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ὥρας δὲν ἀπέμεινεν ἐμὴ τὸ γλυκύτατον πράγματι καὶ ποιητικώτατον ἑωθινόν, τὸ ὅποῖον ὅμως ἀκούουσιν, ἂν ἐργηγορῶσιν ἐννοεῖται, μόνον οἱ παρὰ τοὺς στρατώνας οἰκοῦντες. Οἱ πλανόδιοι πωληταί, ὧν ἡ διάβασις ἐνιαχοῦ χρησιμεύει ὡς τεκμήριον τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας, παρ' ἡμῖν δὲν ἔχουσιν ὥραν σταθεράν καὶ ὠρισμένην, ἐξαίρεσει τῶν *σαλεπτοσθῶν*. Οἱ νυκτοπλανεῖς αὐτοὶ μικρέμποροι, ὧν ἡ ἐμφάνισις σημεῖοι παρ' ἡμῖν τὴν ἔλευσιν τοῦ χειμῶνος, ἐξέρχονται εἰς περιοδεῖαν πρὸς πώλησιν τοῦ θερμαντικοῦ ποτοῦ των περὶ τὸν ὄρθρον καὶ ἡ φωνὴ των ἡ βαρεῖα, ἡ λαρυγγώδης, τὰ διακεκομμένα ἐκεῖνα «ζεστό !», «βράζει !» εὐκρινῶς ἀκούόμενα ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας σιγῆς, καθὼς καὶ ἡ ἐρυθρωπὴ ἀντανάκλασις τοῦ φανοῦ, αἴφνης εἰσδύουσα ἀμυδρῶς διὰ μέσου τῶν κεκλεισμένων δικτυωτῶν τῶν παραθύρων καὶ ἀκαριαίως παρερχομένη, ἐμποιοῦσιν εἰς τοὺς ἤδη ἀφυπνισθέντας κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐντύπωσιν οὐχὶ δυσάρεστον, καθότι ἀναγγέλλουσι τὸ πέρας τῆς μακρᾶς καὶ ἀτελευτήτου χειμερινῆς νυκτός. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως προκαλοῦσι τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὰς ἀρὰς ἐκείνων οἵτινες βραδέως κατακλιθέντες ἀφυπνίζονται ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ ὕπνος ὑπέρ-

ποτε γλυκὺς βάρυνει τὰ βλέφαρα. "Ὡστε οἱ σα-
λεπτοσῆδες χρησιμεύουσιν ὡς μέτρον τῆς ὥρας, ἡ
δὲ φράσις « ἐξύπνησα ἢ ἐπλάγιασα μὲ τὸ πρῶτο
σα.λέπι » εἶνε συνηθεστέρα παρὰ τῷ λαῶ. Ἐκ-
τελοῦσιν ἀκουσίως τὴν ὑπηρεσίαν τῶν νυκτοφυλά-
κων ἢ νυκτοκρακτῶν, οἵτινες ἄλλοτε ὑπῆρχον ἐν
τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ, ἐνίκαυ δὲ καὶ νῦν, καθήκον
ἔχοντες νὰ περιφέρωνται εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως
καὶ νὰ βοῶσι στεντορείως ἐκάστοτε ἐν τῇ σιγῇ τῆς
νυκτός. « Ἡ ὥρα εἶνε τρίτη (ἂς ὑποθέσωμεν) μετὰ
τὸ μεσονύκτιον· κοιμήθητε ἡσύχως, πολῖται! ».
Καὶ ἐὰν μὲν ἐκοιμῶντο, καλῶς· ἀλλ' ὅσοι τυχόν
ἀφυπνίζοντο αἰφνης ὑπὸ τῆς ἀγγελίας, θὰ ἤκουον
μετὰ μομφασμοῦ τὴν παρακείμενισιν τοῦ νὰ κοι-
μηθῶσιν ἡσύχως· τὸ πᾶν αὐτῶν ὁμοιάζει πρὸς
τὸ τοῦ κυρίου ἐκείνου, ὅστις παραγγέλλας εἰς τὸν
ὑπηρετὴν του, γνήσιον Δεκαστριαδὴν, νὰ τὸν ἀφ-
υπνίσῃ κατὰ τὴν ἐβδόμην τῆς πρωίας ἐπειδὴ ἔμελλ-
ε ν' ἀναχωρήσῃ κατὰ τὴν ἐπιούσαν, ἀφυπνίσθη
κατὰ τὴν πέμπτην ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ, λέγοντος
αὐτῷ: « Ἡ ὥρα εἶνε πέντε, κύριε· ἔχετε καιρὸν
νὰ κοιμηθῆτε ἀκόμη δύο ὥρας! ».

Πλὴν αὐτῶν τῶν νεωτέρων νυκτοκρακτῶν, πλὴν
τῶν διαδεχομένων αὐτοὺς *κον.λουρτζήδων* καὶ
γα.λατάδων, ὧν ἡ καλὰ ἀγγέλλει ὅτι ἡ ἡμέρα ἀ-
νέτειλεν, ἤδη πλὴν τῆς κωδωνοκρουσίας τῆς με-
σημβρίας, πλὴν τοῦ ὥρολογίου τῆς Μητροπόλεως
ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀναισθητεῖ προσβλήθην ὑπὸ
γενικῆς καὶ ἀνιάτου, ὡς φαίνεται, παραλυσίας, οὐδε-
μία ἄλλη ἔνδειξις, οὐδὲν τεκμήριον ὑποπίπτον εἰς
τὰς αἰσθήσεις περὶ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου ὑπάρχει
ἐν τῇ πόλει διὰ τὸν πολὺν πληθυσμὸν τὸν διαι-
τώμενον ἐκτός τοῦ οἴκου ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός
του. Ὁ χρόνος παρέρχεται σιωπηλῶς, ῥεῖ ἀφω-
φητεῖ ὡς τὸ μυθολογούμενον ὕδωρ τῆς Λήθης,
χωρὶς σωτηριώδης τις ὑπόμνησις νὰ ὑπενθυμίζῃ
ἐκάστοτε κατ' ἴσα διαλείμματα μὲ τὴν βαρεῖαν
καὶ ἀδυσώπητον φωνήν του τὴν ἀπώλειαν ἣν ὑ-
φιστάμεθα ἀσωτεύοντες αὐτόν. Νωθροὶ, ἀδρανεῖς
ὡσεὶ κατελιγμένοι ὑπὸ παχυλῆς ἀσιατικῆς μοι-
ροδοξίας τρέφομεν πρὸς τὰ ὥρολόγια τὴν ἀπο-
στροφὴν ἣν εἶχε κατ' αὐτῶν ὁ Baudelaire, ποιητῆς
ἐν τούτοις τόσον ἄγνωστος καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς
τάξεις τῶν ἡμετέρων λογίων:

Horloge! dieu sinistre, effrayant, impassible,
Dont le doigt nous menace et nous dit: «*Souviens-toi!*»
.....
Trois mille six cents fois par heure, la Seconde
Chuchote! *Souviens-toi!* — Rapide avec sa voix
D' insecte, Maintenant dit: Je suis Autrefois,
Et j' ai pompé ta vie avec ma trompe immonde!
Remember Souviens-toi! prodigue! *Esto memor!*
(Mon gosier de métal parle toutes les langues.)
.....

Souviens-toi que le Temps est un joueur avide
Qui gagne sans tricher à tout coup! c' est la loi
Le jour décroît; la nuit augmente; *Souviens-toi!*
Le gouffre a toujours soif; la clepsydre se vide....

Ναί· ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος Baudelaire ἦτο ποι-
ητῆς, φαντασιόκοπος καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐξεπο-
ρεύετο ἀπὸ τὸ ὁμιχλώδες πνεῦμα τοῦ ἀμερικανοῦ
Ἑδγάρδου Πόου. Ὁ Baudelaire ἠρέσκετο νὰ με-
θύσκηται διὰ τοῦ *χασίς*, ὅπως ὁ Πόου ἠρέσκετο
νὰ μεθύσκηται διὰ οἶνοπνευματῶν πρόωρον σχῶν
καὶ ἑλεεινὸν θάνατον. Διὰ τοὺς τοιοῦτους χαρά-
κτῆρας βεβαίως ἡ πάροδος τοῦ χρόνου εἶνε τόσον
φοβερά, ὥστε προσπαθοῦσι παντὶ σθένει νὰ τὴν
λησμονῶσιν· ἀλλὰ διὰ τοὺς πρακτικούς καὶ ἔμ-
φρονας ἡ μυστηριώδης φωνὴ τοῦ ὥρολογίου εἶνε
παραίνεσις διηνεκῆς περὶ τῆς καταλληλοτάτης καὶ
λυσιτελεστάτης χρήσεως τοῦ χρόνου. Καὶ τίς οἶ-
δεν!.. ἂν αὐτὴ ἡ παραίνεσις ἠκούετο συνεχέστε-
ρον εἰς τὴν χώραν μας, δὲν ἠθέλομεν δεικνύει ἴσως
τόσην ἀναλγησίαν καὶ τόσην ἀσύνητον ἐλευθεριό-
τητα περὶ τὴν ἄσκοπον δαπάνην τοῦ χρόνου· δὲν
ἠθέλομεν κατασπαταλῆσαι ὁμοῦ μὲ τόσον ἄλλον
ὕλικόν πλοῦτον τὴν ἀμέτρητον ἀξίαν τοῦ χρόνου
ὅστις καὶ αὐτός, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν λόγιον, εἶνε
χρήματα καὶ θὰ ἐφροντίζομεν νὰ χρησιμοποιῶμεν
τὸν καιρὸν μας ἐπικερδέστερον ἢ κατὰ τὰ μέχρι
τοῦδε παρελθόντα ἐξήκοντα ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἀ-
νεξαρτησίας ἔτη. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ δὲν ἤθελον διστάσει
ποσῶς νὰ συστήσω εἰς τοὺς ἡμετέρους ἄρχοντας
ὡς κατεπείγουσαν ὑπὲρ πολλὰ ἄλλα τὴν ἀσήμην-
τον ἄλλως δαπάνην τῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς τοποθε-
τήσεως μερικῶν ὥρολογίων εἰς τὰ κεντρικώτατα
τοῦλάχιστον τῶν μερῶν τῆς πόλεως, διὰ νὰ μᾶς
ὑπενθυμίζωσι καθ' ἐκάστην ὅτι ὁ καιρὸς παρέρ-
χεται, ὅτι ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς προχωροῦσι
καὶ ὅτι ἐπομένως ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ὑστερῶμεν.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ANNINOS

